

Bibó István ballagási beszéde

Elhangzott 2001. május 11-én

Kedves szülők, rokonok, barátok, kedves vendégeink!

Iskolánk nevében, tanáraink, munkatársaink és diákjaink nevében nagy örömmel és szeretettel köszöntök mindenkit, aki eljött, hogy mai ünnepünkön velünk együtt örüljön és hálát adjon.

Kedves tizenkettedikesek!

1997 szeptemberében ti is - mint mi, tanárok - várakozással, reménységgel és bizalommal jöttetek iskolánkba, s ide, ugyanebbe a templomba évnyitóra. Bízatok egy intézményben, mely azelőtt nem létezett; bízatok egy tanári karban, melyről valamit hallottatok, melynek néhány tagját közületek néhányan talán ismerték. De nem volt senki, akit meg lehetett volna kérdezni, hogy milyen ez az iskola; s talán emlékeztek arra is, hogy mi, tanárok is amikor különböző alkalmakkor arról beszéltünk, mi a szándékunk ezzel az iskolával, bizalmat és reményeket emlegettünk, de ígéretet és jövendőlni nem akartunk, úgyis annyi felelőtlen ígéret és

jövendölés hangzik el manapság. Aztán, egy jó hangulatú gólyatábor után elkezdődött a munka, jöttek az iskolai hétköznapiak, és az indulás eufóriájához képest valami egészen meglepő dolog derült ki, amivel azóta is állandóan szembesülnünk kell: ez pedig az, hogy sem a diákok, sem a tanárok nem tökéletesek (az igazgatóról nem is beszélve), de még a takarítók és a portások se. Akkor pedig kibeen bízunk, miben reménykedünk?

Erre a költői kérdésre persze több mint kétszáz hittanóra és több mint száz iskolai istentisztelet után nyilván tudjátok a választ (legalábbis azt a választ, amelyet én adok; más kérdés, hogy ti elfogadjátok-e az én válaszomat). - De szeretném leszögezni: akár elfogadjátok, akár nem, az nem teszi tárgyalanná, nem teszi feleslegessé, hogy a kérdést így is feltegyük: kibeen-miben bízunk mi itt a Földön? egyáltalán kell-e itt valakiben vagy valamiben bízunk?

Kell, csak másképp; de nagyon kell. Önmagunkban vagy másban? Az én válaszom az, hogy egymásban; nincs más lehetőség. Arra vagyunk teremtve, arra vagyunk ítélve, hogy egymásban bízunk; akkor is, ha nem vagyunk tökéletesek. Gondoljatok arra, milyen élete lehet annak, aki itt a Földön senkiben sem tud bízni. S gondoljatok arra is, mennyivel könnyebb bízni az emberekben annak, aki Istenben is bíz.

Ez a bizalom volt a mi legfőbb tőkénk 1997 szeptemberében. Akkor az évnyitón azt mondtam: "...öröm, hogy szülők, gyerekek és tanárok előlegezik a bizalmat egymásnak, azt remélve, hogy ebből ... valami jó születhet meg."

Tudtuk, hogy ennek a helyzetnek, a bejáratott pálya nélküli, induló intézmény helyzetének a reménységek mellett is sok csapdája és buktatója van; de hogy valójában mennyi, azt saját magatok tapasztaltátok meg velünk, tanáraitokkal együtt. Köszönjük, hogy vállaltátok ezt a kockázatot. Bocsássátok meg melléfogásainkat, ha valamit nem úgy tettünk, ahogy kellett volna. Sokszor voltunk fáradtak és türelmetlenek; ti pedig sokszor voltatok ... mindenfélék.

Most pedig, hogy elbúcsúzunk tőletek, engedjétek meg azt a szerénységet, hogy még egyszer magamtól idézzek pár gondolatot, az 1997-es évnyitón elhangzottakból. Akkor azt éreztem, hogy az előttek álló négy évre érvényes, amit mondok; most pedig azt, hogy nyugodtan adhatom nektek útravalóul a továbbiakra is:

Ne vedd véletlennek, hogy ki kerül melléd, s azt sem, hogy ki vetődik az utadba. Ne megelőzni

akard a másikat, hanem találkozni vele. Lehet, hogy először te viszed, te segíted tovább, de lehet, hogy egy ponton megfordul a dolog, s ő akadályozza meg, hogy elaludj nagy sebesség mellett.

Végül egy kérdés és egy kérés. Milyen is ez az iskola? Mindannyian szeretnénk igazán tudni. Ez az egyik ok, amiért azt kérem: gyertek vissza a közel jövőben is, járjatok vissza a távoli jövőben is, s amikor a történeti távlatot már elégségesnek érzitek (például egy nappal az érettségi után), mondjátok el, milyen volt ide járni, mi volt jó és mi volt rossz, mit lehetne jobban és mit kellene másképp csinálni. Felelős kritikátok könnyítené és javítaná mind a mi munkánkat, mind az utádatok jövő diákok életét; ha pedig elmondjátok a jót is, ez erőforrás lesz számunkra a fáradságban és biztatás a legtörtségek idején. (Talán nem kell mondanom, hogy nem dicséretre vágyunk, hanem visszajelzésre.)

S ezzel függ össze a másik ok, amiért azt kérem, járjatok vissza hozzánk: nagyon fontos számunkra tudni, mi van veletek, hogyan alakul sorsotok. Nemcsak és nem elsősorban későbbi teljesítményeitek akarjuk regisztrálni, hanem azt szeretnénk tudni, hogyan sikerül megállnotok jóban és rosszban. Mert az, ami minden élethelyzetben egyformán fontos, ami arra képesít, hogy mindig észrevegyétek a jót, a legkisebbnek is örülve, és sose törjete le a bajban, hanem álljatok meg a terhek alatt: ez a Krisztusban vetett hit. Nem tudom, hogy a három év alatt túl sokat vagy túl keveset beszéltünk-e veletek erről; az iskola indulása óta nem is titkolt szándékunk volt, hogy a tudás mellé ezt az alapot is útravalóul adhassuk nektek. Csakhát ezt nem mi adjuk. A legtöbb amit remélek, az, hogy nem voltunk akadályai annak, hogy megkapjátok és elfogadjátok.

Isten áldjon meg mindnyájatokat!

Szeretném, ha gyakran visszajárnátok hozzánk.

Ha négy, öt vagy hat év után úgy mész tovább, hogy itt találkoztál valakivel, vagy rájöttél annak ízére, hogy milyen az, ha együtt mennek az úton ketten, hárman vagy többen, akkor nem hiába indult el együtt négy évvel ezelőtt.

